

Jancsó Ágnes

LEHELET

„segíts 500 FT gyógyszerre”
olvastuk azon a gyűrött kockás cetlin
minden pénteken
mikor a sárga helyközi járat megállt
az orvos előtt
te felszálltál
a piszkos sáladra mutattál
a torkodra mutattál
tátogtál
mint egy vízimadár
a csőrébe akadt horoggal
kitártad kötőtpulcsi-szárnyaidat
és az arcunkba nyomtad a foszladozó papírt
hogyan aztán a kisboltnál leszállhass
hogyan azt hidd pár órára
bármilyen megtörténhet
hogyan elfelejts mindent
ami történt
mindig volt pár ember
aki túl fáradt volt ahhoz
hogyan nemet mondjon
aki különbnek akarta érezni magát
és mire a busz végébe értél már csörgött
is a zsebed

a sarokba nem ültünk soha
tudtuk
hogyan onnan akarod nézni
a kártyázó gyerekeket
a telefonozó nagymamát
a harákoló munkást

a kozmetikus vádliját
az elsuhanó villanyoszlopokat
a piszkos ablakon a leheletedet
mindig
féltem rád nézni
féltem
hogy akkor odajössz a cetliddel
féltem
hogy adnom kell abból ami másra
féltem
hogy nem adok és a lelkiismeretem

és aztán március utolsó péntekjén
megállt a busz az orvos előtt
nem szállt fel senki
megállt a busz a kisbolt előtt
nem szállt le senki
mintha felfúvódott volna a jármű a kollektív
levegővételünktől
egy sípolás hallatszott
ahogy kifújtuk
szél támadt a buszban
a cetlit felkapta
repülni kezdett
székről székre
folytatva megszokott útvonalát
a sarokban landolt
mintha mi sem történt volna
a gyerekek kártyáztak
a nagymama telefonozott
a munkás harákkolt
a kozmetikus aznap is szabadon hagyta
a vádliját
a villanyoszlopok elsuhanak
az ablak piszkos volt
ráleheltem

GICCCSPARÁDÉ

Elvitted a csókomat a túlvilágra,
ez nem volt fair,
persze tudom, hogy nem hagyhattad itt,
de azért valljuk be,
még fiatalok vagyunk az ilyenhez,
előbb meg kellett volna találnod a nőt,
akiről egy ideig azt hittük, én vagyok,
akit majd elveszel feleségül
abban a kis templomban,
ahol minden héten te cseréled a virágot,
szóval a felelőtlenséged megdöbbenő,
ki visz friss rózsát mostantól az oltárra,
azok között a friss rózsák között fogadtál volna meg mindent
annak a nőnek, aki megszülte volna a gyerekeidet,
akiknek lehetőségük lett volna,
hogy ne üres üvegekkel töltsék meg a puttonyukat,
mert ha minden üres üveg nálad van,
akkor baromi hangos lesz, amikor megérkezel oda,
erre nem gondoltál, ugye,
és ne gyere azzal, hogy azért kellett mindent meginni,
hogy a kiürült üvegekbe tölthesd az emlékeidet,
egyszerűen csak gyáva voltál az élethez,
azt akartad, hogy soha ne fájjon,
ezzel az erővel az akváriumban élő aranyhaladtól is kérhettél volna,
mégsem kértél, még egyet sem, nemhogy hármat,
és ezt a szerencsétlent mostantól ki fogja etetni,
meg a papagájokat,
meg a macskákat,
anyádnak fontosabb dolgai is lesznek,
ő fogja megtalálni a közös képeinket,
ha egyáltalán megőrizted őket,
talán a meztelen nős újságjaid lapjai közé csúsztatva
a rajzaid is ott lesznek, vajon?

és mi maradt a hűtőben?
és hol van az utolsó csikked?
és melyik bor dugója hever a konyhakövön?
és ki fogja magára fújni a parfümödet?
és mit csináljak a telefonszámoddal?
nem hívtalak évek óta,
annyi elég volt, amikor néha összefutottunk az utcán,
de akár hívhattalak is volna,
hogy elmondjam, ezt ne csináld,
de hogy szólhattam volna bele az életedbe,
ha egyszer én sétáltam ki onnan,
most nem tudok aludni,
a gyerekem,
aki nem tőled született,
csak egyszer láttad őt, azt mondtad, aranyos,
én azt mondtam, köszi, és mosolyogtunk rá bambán,
rá, aki az elején van mindennek,
alszik,
kisurranok,
sercen a gyufa,
nagyot szívok a cigiből,
lassan engedem ki a füstöt,
nézem, hogy gomolyog az ég felé,
rácso álkozom, mennyi csillag látszik,
aztán esni kezd a hó,
csak te tudtál ilyen giccsparádét varázsolni,
pont, mint amikor megszerezted a csókomat,
azt, amit most elvittél a túlvilágra.